

Een reizende ster

Reizen! Wie houdt er niet van? Wel, ik niet...

Aangenaam. – Dank u wel, van 's gelijken! Mijn naam is Bon den Toon, oud-professor in de sitologie. Beroepshalve heb ik in mijn carrière Europa allerwegen doorkruist, maar of ik dat nu vliegend deed, per clipper bijvoorbeeld, of rijdend in een amerikaan, ik hou er niet van.

Maar dat zei ik al.

Mijn eerste reis (tientallen jaren geleden, toen men nog Zebra zei tegen een pc, toen de synthipop zich langzaam aan het uitkristalliseren was en tziganen à la Django Reinhardt nog eenvoudige schrammelmuziek maakten) was naar een colloquium in Duitsland, over radiolariën. Dat zijn een soort eencelligen waarvan men dacht dat ze een oplossing voor adipositas, mijn expertise, konden zijn. Foute inschatting, taeniae zijn namelijk veel effectiever – grapje hoor! Hoe dan ook, op deze reis heb ik geleerd om je in Moffrika vooral nooit op palmzondag te verplaatsen, want toen al – we schrijven circa 1975, de tijd van de krautrock – stond ik vier uur hartstikke stil in een file. Destijds eigenlijk al een chefsache, a posteriori.

De tweede reis was naar Italië, land van de parmigiano en vooral de sirocco, want tjonge, wat waaide het daar! Op audiotoer door Venetië werd ik opgenomen door een windvlaag en tegen de gevel van een gotische kerk geblazen. Resultaat: een gescheurde heiliglendenspier (u ziet het tragikomische er hopelijk van in) en vijf dagen aan bed gekluisterd in een az-achtig drie-etagegebouw.

Om mijn gezondheid te sparen (mijn vader was kort daarvoor gestorven aan het syndroom van Klinefelter en wie weet lag reisstress wel aan zijn overlijden ten grondslag – noem me hiep, kan mij het roesten), bleef ik het eerstvolgende decennium mooi thuis. Goed, ik heb natuurlijk geforensd tussen mijn woonplaats en de hogeschool, en een binnenlands tripje, naar een cancelleresca- of andersoortig museum om bijvoorbeeld opgezette Cetti's zangers of zelfs dinky toys te bewonderen, heb ik zeker ook wel gedaan. (Ik heb als enige serieuze afwijking keirofobie mag u gerust van mij weten, vandaar dit geitenbaardje.) Maar dat was het qua reizen in die periode wel zo'n beetje.

In 1990 kon ik er beroepshalve niet langer onderuit, en ging het richting het Noorden, naar het rijk van smörgåsbord, knäckebröd en smörrebröd, en van de Nobelprijzen natuurlijk. Mooie landschappen, mooie natuur, met snotolven en husky's en, ter hoogte van Malmö, een man die zich verplaatste in een megakek oetsje, een klein soort mallejan is dat. Zo in de lorum was ik dat ik het ding stante pede van de weg reed.

In de jaren daarna heb ik in Dublin nog de Dáil Éireann toegesproken, op Kreta het woord gevoerd op een kei-interessant karyologencongres (thema: 'Kan het DNA in celkernen een oplossing bieden voor overgewicht?') en heb ik op 31 december 1999 in een heuse fin-de-sièclesfeer in het Wit-Russische Minsk nog een lans gebroken voor de inzet van cichliden in de strijd tegen obesitas (over het eten van indiapaper werd toen nog niet gesproken, dat werd pas veel later door de media gehypet).

Ik bespaar u de details van wat mij op deze laatste drie epochemachende reizen aan onheil is voorgevallen: u zou het vast en zeker als té fantasierijk kwalificeren. Godzijdank hoef ik hodierno die de deur niet meer uit om te toeren: je vindt tegenwoordig alles op de infobahn! Wat een hyperrelaxte manier voor deze kakkineuze pensionado om de wereld te verkennen, dames en heren. Ik installeer mij achter mijn computer en, sjing-boem, retteketet, tararaboemdijee: ik googel wat en daar verschijnen op mijn beeldscherm zomaar Street View, Earth View, Space View ... echt, je kunt het zo gek niet bedenken.

Mooi niet dat deze jongen ooit nog zijn huis uit komt. Dat ik nu lijd aan een chronische vorm van vitamine D-deficiëntie en aan datgene wat ik in mijn vakgebied jarenlang heb proberen te tackelen, zijnde een buik met een omtrek van bijna twee meter, ik neem het gaarne voor lief.

Leve de rust, leve de stilte! Maar hé... help me eens effe overeind uit mijn stoel, alstublieft.